

De herfst van 2009 kondigt zich aan.

Er komt even een relatief rustige tijd voor Bas. Hij gaat in deze tijd naar de medische pedicure in Geertruidenberg. Elke keer als hij daar een bezoek heeft afgelegd, komt hij enthousiast terug en vertelt, dat hij lekker heeft gebuurt (gekletst).

Ook in deze periode belt onze vriend Arnold elke dag op om te vragen hoe het met Bas gaat. Als hij dan merkt, dat het niet goed gaat met Bas, rijdt hij tussen de middag in zijn pauze of na zijn dienst langs Bas om een praatje te maken.

Tijdens die ontmoetingen zit Bas nogal eens op de bank te huilen en vertelt mijn man, dat hij 'zich klote voelt en van de Bergsche brug in het water gaat springen'.

Arnold mag van deze gesprekken niets tegen mij vertellen. Daarom maakt onze vriend zich zorgen en rijdt regelmatig langs Bas om met hem te praten. Arnold is nog steeds werkzaam bij de Post en neemt Bas diverse keren mee naar de buitenwijk om de post te bezorgen. Gewoon om hem gezelschap te houden, omdat Arnold na die gesprekken Bas niet vertrouwt over zijn zelfmoordgedachten en – misschien – daden.

Na een relatief rustige periode, waarin Bas zich redelijk voelt, terwijl het 'eigenlijk geen stuiten kan lijden en zich toch klote voelt', dient de herfstmaand november zich aan.

De malaise lijkt weer te beginnen.

Bas klaagt dan over rillingen en heeft koorts tot 38,5 graad Celsius. De uitspraak 'ik voel me klote' komt weer dikwijls uit zijn mond. De algemene malaise van pijn in de buik en braken is weer terug. Daarbij heeft hij frequente neusbloedingen en tandvlesbloedingen. Inmiddels is hij vijftientig kilo afgevallen! Bas gaat door naar de internist. Deze begint met het staken van een deel van de medicatie. Er wordt een colonoscopie (onderzoek van de darmen, door met een camera via de anus in de darmen te kijken) verricht, waarbij een tweetal poliepen wordt gezien. Een ervan wordt verwijderd. Het onderzoek van de buik laat verder geen afwijkingen zien.

De policonrole na opname op de longafdeling toont aan, dat er leverenzymafwijkingen zijn. Er worden geen ontstekingen gezien en men zegt, dat de afwijkingen in de loop van de tijd verbeterd zijn.

Hiermee beëindigt men de poliklinische controle.

Bas voelt zich echter nog steeds niet goed.

Hoe bestaat het, dat bij hem geen definitieve ziekte wordt gevonden, zodat er aan de verbetering gewerkt kan worden. Gaan deze ziekteverschijnselen de rest van ons leven beheersen?

Alsjeblieft doctoren: maak Bas beter!

De komende tijd houdt Bas last van oprispingen, opkomend zuur, maag- en darmklachten. Er volgen in de periode voor de Kerst vele doktersconsulten.

“Het lijkt af en toe wel, dat het zuur in mijn longen terecht komt,” merkt Bas nogal eens op.

De huisarts probeert deze klachten met allerlei medicijnen aan te vallen, maar er is weinig verbetering. Niets verandert.

Zo komen de Kerstdagen in zicht en het nieuwe jaar 2010.

Wat zal dat ons gaan brengen?